

Ianuarie 2022

Această fișă tematică nu obligă Curtea și nu este exhaustivă

Cauzele de la „Dublin”

Drept comunitar „Dublin”

„Sistemul de la Dublin” are scopul de a determina cărui stat membru al Uniunii Europene (UE) îi revine datoria de a examina o cerere de azil prezentată pe teritoriul unuia dintre statele membre de un resortisant al unei țări terțe.¹

Regulamentul Dublin² stabilește principiul conform căruia un singur stat membru este responsabil de examinarea unei cereri de azil. Obiectivul este de a se evita ca solicitanții de azil să fie trimiși dintr-o țară în alta, dar și de a se evita folosirea abuzivă a acestui sistem prin introducerea mai multor cereri de azil de către o singură persoană.

Statul membru desemnat responsabil de cererea de azil trebuie să preia solicitantul și să-i prelucreze cererea. Dacă un stat membru căruia i-a fost adresată o cerere de azil consideră că un alt stat membru din UE este responsabil, acesta îi poate solicita să preia cererea. În cazul în care statul membru solicitat acceptă preluarea sau reprimirea persoanei în cauză, solicitantului de azil îi este comunicată o decizie motivată prin care i se aduce la cunoștință că respectiva cerere este declarată inadmisibilă în statul membru în care a fost introdusă și că există obligația transferării solicitantului de azil către statul responsabil.

[T.I. împotriva Regatului Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord \(cererea nr.43844/98\)](#)

7 martie 2000 (decizie privind admisibilitatea)

Reclamantul, un cetățean srilankez, părăsise Germania și solicitase azil în Regatul Unit. Guvernul Regatului Unit a cerut ca Germania să accepte responsabilitatea pentru cererea de azil a reclamantului în conformitate cu *Convenția de la Dublin*. Reclamantul se temea că autoritățile germane îl vor trimite pur și simplu înapoi în Sri Lanka, unde afirma că exista un risc real de a fi supus unui tratament contrar art. 3 (interzicerea torturii sau a tratamentelor inumane ori degradante) din Convenția europeană a drepturilor omului³ din partea forțelor de securitate, a LTTE (organizația Tamil angajată într-o luptă armată pentru independență) și a organizațiilor activiste pro-guvernamentale Tamil. Acesta a susținut că fusese supus la rele tratamente de către LTTE în Sri Lanka și că fusese obligat să-și părăsească locuința. A susținut, de asemenea, că fusese ținut prizonier în Colombo timp de trei luni și torturat de forțele de securitate, care îl suspectau că este membru al Tigrilor Tamil.

Curtea Europeană a Drepturilor Omului a declarat cererea **inadmisibilă** (vădit nefondată). A considerat că nu a fost stabilită existența unui risc real ca Germania să îl retrimită pe reclamant în Sri Lanka încălcând art. 3 (interzicerea torturii sau a tratamentelor inumane ori degradante) din Convenție⁴.

¹. Toate statele membre ale UE aplică Regulamentul, precum și Norvegia, Islanda, Elveția și Liechtenstein.

². A se vedea pagina privind [Regulamentul Dublin](#) de pe site-ul Comisiei Europene.

³. Art. 3 din [Convenția europeană a drepturilor omului](#): „Nimeni nu poate fi supus torturii, nici pedepselor sau tratamentelor inumane ori degradante.”

⁴. În decizia sa, Curtea spune că îndepărtarea reclamantului într-o țară terță nu absolvea Regatul Unit de responsabilitatea de a se asigura că expulzarea nu l-ar expune pe acesta unui tratament contrar art. 3 din Convenție.

K.R.S. împotriva Regatului Unit (nr. 32733/08)

2 decembrie 2008 (decizie privind admisibilitatea)

Reclamantul, cetățean iranian, ajunsese în Regatul Unit după ce trecuse prin Grecia. În conformitate cu Regulamentul Dublin II, autoritățile britanice au solicitat Greciei să accepte responsabilitatea pentru cererea acestuia de azil și Grecia a acceptat. Reclamantul a invocat că expulzarea sa din Regatul Unit în Grecia ar fi contrară art. 3 (interzicerea tratamentelor inumane ori degradante) din Convenție, din cauza situației solicitanților de azil în Grecia.

Curtea a declarat cererea **inadmisibilă** (vădit nefondată). Probele din fața Curții arată că Grecia nu îndepărtează persoane în țara de origine a reclamantului, Iran. În plus, în absența oricăror probe contrarii, se presupune că Grecia își va respecta obligația de a pune eficient în practică dreptul oricărei persoane returnate de a sesiza Curtea cu o cerere în temeiul art. 34 din Convenție (și de a solicita măsuri provizorii⁵ în temeiul art. 39 din Regulamentul Curții), în ceea ce privește persoanele returnate, inclusiv reclamantul.

M.S.S. împotriva Belgiei și Greciei (nr. 30696/09)

21 ianuarie 2011 (hotărârea Marii Camere)

Reclamantul este un resortisant afgan care a intrat în UE prin Grecia înainte de a ajunge în Belgia, unde a prezentat o cerere de azil. În conformitate cu *Regulamentul Dublin II*, Oficiul belgian pentru străini a solicitat autorităților elene să își asume responsabilitatea pentru cererea de azil. Reclamantul s-a plâns, în special, de condițiile de detenție și de condițiile sale de viață din Grecia și a susținut că nu avut la dispoziție o cale de atac efectivă în legea elenă cu privire la aceste capete de cerere. S-a plâns și de faptul că Belgia l-a expus riscurilor care decurg din deficiențele procedurii de azil din Grecia, precum și de condițiile precare de detenție și de viață la care erau supuși acolo solicitanții de azil. A susținut, de asemenea, că nu exista o cale de atac efectivă în dreptul belgian cu privire la aceste plângeri.

Cu privire, în special, la transferarea reclamantului din Belgia în Grecia, Curtea a hotărât – date fiind toate rapoartele organizațiilor și organismelor internaționale care oferă date similare cu privire la dificultățile practice create de aplicarea sistemului de la Dublin în Grecia și faptul că Înaltul Comisariat al Organizației Națiunilor Unite pentru Refugiați a avertizat guvernul belgian cu privire la situația respectivă – că autoritățile belgiene trebuiau să fie conștiente de deficiențele din procedura de azil din Grecia atunci când a fost emis ordinul de expulzare împotriva acestuia. Belgia a dispus inițial expulzarea exclusiv pe baza unui acord tacit al autorităților elene și a procedat la punerea în aplicare a măsurii fără ca autoritățile elene să fi acordat o garanție individuală, cu toate că acestea ar fi putut refuza cu ușurință transferul. Autoritățile belgiene nu ar fi trebuit doar să presupună că reclamantul va fi tratat în conformitate cu standardele Convenției, ci ar fi trebuit să verifice modul în care autoritățile elene aplică în practică legislația lor privind azilul. Acestea nu au procedat astfel. Prin urmare, **Belgia a încălcat art. 3** (interzicerea tratamentelor degradante) din Convenție. În ceea ce privește Belgia, Curtea a constatat în plus că **a fost încălcat art. 13** (dreptul la un recurs efectiv) **coroborat cu art. 3** din Convenție din cauza lipsei unei căi de atac efective împotriva ordinului de expulzare a reclamantului.

În ceea ce privește Grecia, Curtea a constatat o **încălcare a art. 13 coroborat cu art. 3** din Convenție din cauza deficiențelor din examinarea de către autoritățile elene a cererii de azil a reclamantului și a riscului ca acesta să fie îndepărtat direct sau indirect în țara sa de origine fără o examinare serioasă a fondului cererii sale și fără a avea acces la o cale de atac efectivă. În legătură cu Grecia, Curtea a mai reținut o **încălcare a art. 3** (interzicerea tratamentelor degradante) din Convenție din cauza condițiilor de detenție ale reclamantului și din cauza condițiilor sale de viață din Grecia.

⁵. Acestea sunt măsuri adoptate în cadrul procedurii în fața Curții, obligatorii pentru statul în cauză. Acestea nu au efect asupra deciziilor ulterioare ale Curții cu privire la admisibilitatea cererilor sau fondul cauzelor respective. În cazul în care Curtea admite cererea de măsuri provizorii, expulzarea reclamantului se suspendă cât timp Curtea examinează cererea (cu toate acestea, Curtea urmărește situația reclamantului și poate revoca măsura în cursul examinării cauzei). A se vedea, de asemenea, fișa tematică [„Măsurile provizorii”](#).

În cele din urmă, în conformitate cu **art. 46** (forța obligatorie și executarea hotărârilor) din Convenție, Curtea reține că **era obligația Greciei**, fără întârziere, să examineze fondul cererii de azil a reclamantului care îndeplinea cerințele Convenției Europene a Drepturilor Omului și, până la rezultatul examinării, să se abțină de la expulzarea reclamantului.

În hotărârea [Marii Camere din 21 decembrie 2011](#), Curtea de Justiție a Uniunii Europene (CJUE) adopta o poziție similară cu cea a Curții Europene a Drepturilor Omului, făcând referire în mod explicit la hotărârea din *M.S.S. împotriva Belgiei și a Greciei* (a se vedea, în special, pct. 88 — 91 din hotărârea CJUE).

Mohammed Hussein împotriva Țărilor de Jos și Italiei

2 aprilie 2013 (decizie privind admisibilitatea)

Cauza vizează o solicitantă de azil somaleză, care a pretins în special că ei și celor doi copii ai săi li s-ar aplica rele tratamente dacă ar fi transferați din Țările de Jos în Italia în temeiul Regulamentului Dublin II. În interesul părților și al bune desfășurări a procedurii în fața acesteia, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a cerut Guvernului Țărilor de Jos, în conformitate cu art. 39 (măsuri provizorii) din [Regulamentul Curții](#), să nu o expulzeze pe reclamantă în Italia până la pronunțarea deciziei Curții în cauză.

Curtea a declarat cererea **inadmisibilă** (vădit nefondată). A constatat în special că, dacă ar reveni în Italia, perspectivele reclamantei și ale celor doi copii ai săi nu indică un risc suficient de real și iminent de suferință atât de gravă pentru a intra în sfera de aplicare al art. 3 (interzicerea tratamentelor inumane ori degradante) din Convenție. Nici situația generală a solicitanților de azil din Italia nu arată deficiențe de sistem. Prin urmare, a decis să anuleze suspendarea expulzării.

A se vedea, de asemenea: [Halimi împotriva Austriei și Italiei](#), decizie privind inadmisibilitatea din 18 iunie 2013; [Abubeker împotriva Austriei și Italiei](#), decizie privind inadmisibilitatea din 18 iunie 2013.

Mohammed împotriva Austriei

6 iunie 2013 (hotărârea Camerei)

Cauza a vizat plângerea unui resortisant sudanez, care se confrunta cu îndepărtarea din Austria în Ungaria în temeiul Regulamentului Dublin II, că transferarea sa forțată îl va supune unor condiții însemnând tratamente inumane și că a doua cerere a sa de azil în Austria nu avusese ca efect suspendarea ordinului de transferare.

Curtea a hotărât că a fost **încălcat art. 13** (dreptul la o cale de atac eficientă) **coroborat cu art. 3** (interzicerea torturii și a tratamentelor inumane sau degradante) din Convenție. Reclamantul fusese privat de protecție împotriva transferării forțate în cursul judecății privind a doua sa cerere de azil, cu toate că pretindea în mod întemeiat — la momentul respectiv — că drepturile sale în baza Convenției ar fi încălcate în caz că va fi transferat. Totodată, Curtea a constatat că, prin prisma modificărilor legislative recente din Ungaria care îmbunătățesc situația solicitanților de azil, transferarea reclamantului nu ar încălca art. 3 din Convenție.

Sharifi împotriva Austriei

5 decembrie 2013 (hotărârea Camerei)

Cauza a vizat transferul unui resortisant afgan de către autoritățile austriece din Austria în Grecia, în temeiul Regulamentului Dublin II, în octombrie 2008. Reclamantul s-a plâns că prin transferul respectiv i s-au aplicat tratamente contrare art. 3 (interzicerea tratamentelor inumane ori degradante) din Convenție, deoarece Grecia nu putuse soluționa corect cererile de azil și oferise condiții nepotrivite solicitanților de azil.

Curtea a hotărât că **prin transferul reclamantului nu a fost încălcat art. 3** (interzicerea tratamentelor inumane ori degradante) din Convenție. Aceasta a constatat că, deși autoritățile austriece trebuiau să cunoască deficiențele grave ale procedurii de azil din Grecia și condițiile de viață și de detenție pentru solicitanții de azil, acestea nu erau obligate să știe la acel moment, că aceste deficiențe atingeau limita art. 3.

A se vedea, de asemenea: [Safai împotriva Austriei](#), hotărâre (Cameră) din 7 mai 2014.

Mohammadi împotriva Austriei

3 iulie 2014 (hotărârea Camerei)

Această cauză a vizat un ordin de expulzare în Ungaria împotriva unui solicitant de azil afgan emis de autoritățile austriece în temeiul *Regulamentului Dublin II*. Reclamantul a pretins, în special, că, dacă ar fi transferat cu forța în Ungaria, unde solicitanții de azil erau deținuți în mod sistematic, ar fi riscat pedeapsa închisorii în condiții deplorabile. S-a plâns și de faptul că va fi expus riscului de returnare într-o țară terță, probabil Serbia (țara prin care călătorise înainte de a ajunge în Ungaria), fără ca cererea sa de azil să fie examinată pe fond în Ungaria.

Curtea a hotărât că **transferul reclamantului în Ungaria nu ar încălca art. 3** (interzicerea tratamentelor inumane ori degradante) din Convenție. Având în vedere că rapoartele de țară relevante asupra situației din Ungaria pentru solicitanții de azil, și în special asupra persoanelor returnate în baza Regulamentului Dublin, nu indicaseră deficiențe sistematice în sistemul Ungariei privind azilul și detenția azilanților, Curtea a concluzionat că reclamantul nu va fi expus unui risc real, individual de a fi supus unor tratamente contrare art. 3 din Convenție dacă va fi expulzat în Ungaria.

Sharifi și alții împotriva Italiei și a Greciei

21 octombrie 2014 (hotărârea Camerei)

Cauza privea 32 resortisanți afgani, doi resortisanți sudanezi și un resortisant eritreean, care au susținut, în special, că intraseră ilegal în Italia din Grecia și fuseseră returnați imediat în țara respectivă, și că se temeau de o expulzare ulterioară în țările lor de origine, unde se confruntau cu riscul de a muri, de a fi torturați sau supuși tratamentelor inumane ori degradante.

Curtea a reținut cu privire la cei patru reclamanți care păstraseră contactul cu avocatul lor în procedura în fața Curții⁶, că: Grecia a **încălcat art. 13** (dreptul la un recurs efectiv) **coroborat cu art. 3** (interzicerea tratamentelor inumane sau degradante) din Convenție din cauza lipsei de acces la procedura de azil pentru aceștia și a riscului de expulzare în Afganistan, acolo unde puteau fi supuși la rele tratamente; Italia a **încălcat art. 4 din Protocolul nr. 4** (interzicerea expulzării colective a străinilor) din Convenție; Italia a **încălcat art. 3** din Convenție, întrucât autoritățile italiene, returnând acești reclamanți în Grecia, îi expuseseră la riscurile generate de deficiențele din procedura de azil din acea țară; și că Italia a **încălcat art. 13 coroborat cu art. 3** din Convenție **și cu art. 4 din Protocolul nr. 4** din Convenție din cauza lipsei de acces la procedura de azil sau la orice altă cale de atac în portul Ancona.

Curtea a hotărât în această cauză, în special, că împărtășea preocupările mai multor observatori cu privire la returnarea automată, pusă în aplicare de autoritățile de frontieră italiene în porturile la Marea Adriatică, a persoanelor care, în majoritatea cazurilor erau predate căpitanilor de feriboturi pentru a fi înapoiate în Grecia, privându-le astfel de orice drepturi procedurale și materiale.

În plus, a reamintit că sistemul Dublin trebuie să se aplice într-un mod compatibil cu Convenția: nicio formă de returnare colectivă și nediscriminatorie nu poate fi justificată prin referire la acest sistem, iar statul care efectuează returnarea ar trebui să se asigure că țara de destinație oferă garanții suficiente în aplicarea politicii sale de azil pentru a preveni înapoierea persoanei în cauză în țara de origine fără o evaluare a riscurilor.

Tarakhel împotriva Elveției

4 noiembrie 2014 (hotărârea Marii Camere)

Această cauză avea ca obiect refuzul autorităților elvețiene de a examina cererea de azil a unui cuplu afgan și a celor șase copii ai acestuia și a deciziei de a-i înapoia în Italia. Reclamanții au susținut, în special, că, dacă vor fi returnați în Italia „fără garanții individuale cu privire la grija față de ei”, vor fi supuși unui tratament inuman și degradant legat de „deficiențele sistemice” existente în regimul de primire a solicitanților de azil în

⁶. În ceea ce privește ceilalți 31 de reclamanți, Curtea a scos cererea de pe rolul său, în conformitate cu art. 37 (scoaterea de pe rol a cererilor) din [Convenție](#).

Italia. Au mai susținut că autoritățile elvețiene nu au acordat suficientă atenție circumstanțelor lor personale și nu au luat în considerare situația lor ca familie.

Curtea a hotărât că s-ar **încălca art. 3** (interzicerea tratamentelor inumane sau degradante) din Convenție dacă autoritățile elvețiene ar trimite reclamantii înapoi în Italia în temeiul Regulamentului Dublin II fără să fi obținut în prealabil garanții individuale din partea autorităților italiene că acestea vor soluționa cauza reclamanților într-un mod adecvat vârstei copiilor și că familia nu va fi despărțită. Curtea a hotărât, în special, că, având în vedere situația curentă a sistemului de primire din Italia și în absența unor informații detaliate și credibile despre locațiile specifice de la destinație, autoritățile elvețiene nu erau în posesia unor garanții suficiente că, dacă ar fi returnați în Italia, acestea vor soluționa cauza reclamanților într-un mod adecvat vârstei copiilor. Curtea a mai considerat că reclamantii aveau la dispoziție o cale de atac efectivă cu privire la plângerea lor în temeiul art. 3 din Convenție. Prin urmare, a **respins capătul de cerere** al acestora **întemeiat pe art. 13** (dreptul la un recurs efectiv) din Convenție și **coroborat cu art. 3** ca vădit nefondat.

A se vedea, de asemenea: **S.M.H. împotriva Țărilor de Jos (nr. 5868/13)**, decizie privind inadmisibilitatea din 17 mai 2016; **N.A. și alții împotriva Danemarcei (nr. 15636/16)**, decizie privind inadmisibilitatea din 28 iunie 2016.

A.M.E. împotriva Țărilor de Jos (nr. 51428/10)

13 ianuarie 2015 (decizie privind admisibilitatea)

Reclamantul, solicitant de azil somalez, s-a plâns că îndepărtarea sa în Italia l-ar expune unor condiții improprii de viață și se teme că autoritățile italiene l-ar expulza fără întârziere în Somalia fără o examinare adecvată a cererii sale de azil.

Curtea a declarat **inadmisibil** (în mod vădit nefondat) capătul de cerere al reclamantului întemeiat pe art. 3 (interzicerea tratamentelor inumane ori degradante) din Convenție, constatând că acesta nu a demonstrat, dacă ar fi returnat în Italia, că există din perspectivă materială, fizică sau psihică, un risc suficient de real și iminent de suferință atât de gravă pentru a intra în sfera de aplicare a art. 3. Curtea a observat, în special, că, spre deosebire de reclamantii din cauza *Tarakhel împotriva Elveției* (a se vedea supra), care erau o familie cu șase copii minori, reclamantul era un tânăr capabil fără persoane în întreținere și că situația curentă din Italia pentru solicitanții de azil nu putea în niciun mod fi comparată cu situația din Grecia la momentul cauzei *M.S.S. împotriva Belgiei și a Greciei* (a se vedea supra). Prin urmare, structura și situația generală a sistemului italian de primire a solicitanților de azil nu pot fi în sine un obstacol pentru toate situațiile de îndepărtare a solicitanților de azil din acea țară.

A.S. împotriva Elveției (nr. 39350/13)

30 iunie 2015 (hotărârea Camerei)

Reclamantul, resortisant sirian de origine kurdă, s-a plâns că, dacă ar fi returnat în Italia, s-ar putea confrunța cu tratamente inumane ori degradante. Reclamantul a susținut, în special, că din cauza deficiențelor structurale ale sistemului italian de primire a solicitanților de azil, nu va beneficia de condiții de locuit adecvate și de tratament medical corespunzător. A mai susținut, în special, că înapoierea sa în Italia ar duce la ruperea relației cu surorile sale din Elveția și i-ar încălca dreptul la respectarea vieții private și de familie.

Curtea a reținut că, **dacă** reclamantul ar fi **înapoiat** în Italia, **nu va fi încălcat art. 3** (interzicerea tratamentelor inumane ori degradante) și **nu va fi încălcat art. 8** (dreptul la respectarea vieții private și de familie) din Convenție. A observat, în special, că reclamantul nu era grav bolnav și a constatat că nu existau la acel moment indicii că nu ar primi un tratament psihologic adecvat dacă ar fi îndepărtat în Italia. Deși Curtea exprimase anterior îndoieli serioase cu privire la capacitatea sistemului italian de primire a solicitanților de azil, condițiile de primire acolo nu puteau fi în sine o justificare pentru a împiedica toate înapoierile de solicitanți de azil în Italia.

M.T. împotriva Țărilor de Jos (nr. 46595/19)

23 martie 2021 (decizie privind admisibilitatea)

Cauza viza transferarea în Italia a unei solicitante de azil din Eritreea și a celor două fiice minore în conformitate cu Regulamentul Dublin III. Reclamanta a susținut în special că transferarea familiei în temeiul Regulamentului Dublin III, fără garanții individuale din partea autorităților italiene privind facilitățile de primire adaptate și accesul la îngrijiri medicale, ar încălca art. 3 (interzicerea tratamentelor inumane ori degradante) din Convenție.

Curtea a declarat cererea **inadmisibilă** ca fiind vădit nefondată, constatând că reclamanta nu a demonstrat că perspectivele sale, dacă ar fi returnată în Italia împreună cu copiii, din perspectivă materială, fizică sau psihică, prezentau un risc suficient de real și iminent de suferință atât de gravă pentru a intra în sfera de aplicare a art. 3 (interzicerea torturii și a tratamentului inuman sau degradant) din Convenție.

A se vedea, de asemenea: **A.B. și alții împotriva Finlandei (nr. 41100/19)**, decizia (Comitet) privind admisibilitatea din 20 aprilie 2021.

Contact presă:

Tel.: +33 (0)3 90 21 42 08